

Bam! Met een knal trapte Menno tegen de bal. Hij vloog door de lucht, stuiterde tegen de muur, precies in het doel dat Menno er met krijt op had getekend en kwam toen met een flinke vaart terug. Menno knikte tevreden. Hij ving de bal op zijn voet, hield hem handig een paar keer hoog en legde aan voor een nieuw schot. Toen hoorde hij zijn naam roepen. Hij draaide zich om en zag zijn moeder. Ze wenkte hem. Hij pakte de bal en liep naar haar toe. Meteen zag hij dat er iets aan de hand was.

“Menno, loop even mee”, zei ze ernstig.

Hij volgde haar. Thuis wachtten een man en een vrouw hen op.

“Menno, dit zijn de heer en mevrouw Rietveld. Ze wonen wat verderop in onze wijk. Mijnheer Rietveld heeft die kruidenierswinkel, misschien ken je die wel.”

Menno knikte, zich ondertussen afvragend waarom de sfeer zo beladen was.

“Menno ...”

Zijn moeder slikte en pakte zijn handen.

“Je bent geen klein kind meer. We hebben je nooit iets verteld, maar ik denk dat je wel weet wat je vader en ik doen om ons land te helpen.”

Menno knikte opnieuw en hij dacht aan de persoonsbewijzen, pamfletten en wapens die onder het matras van zijn bed verborgen lagen. Zijn ouders hadden hem inderdaad nooit verteld wat ze nu precies in het verzet deden en hij had er niet naar gevraagd. Hoe minder je wist hoe beter, immers.

“Menno, luister”, sprak zijn moeder dringend. “Dit is belangrijk. Er staat iets bijzonders op stapel. Een actie ... die gevaarlijk is. Meer kan ik er niet over zeggen, maar stel dat het

mis gaat dan ben jij hier niet veilig. Daarom heb ik geregeld dat je zolang bij de familie Rietveld kan wonen. Het is heel dapper dat ze dit voor ons willen doen. Je bent neef Benno uit Den Haag die bij ze logeert. Dit is je nieuwe persoonsbewijs.”

Ze gaf hem het document en vervolgde:

“Ze hebben een zoon van jouw leeftijd waarmee je kunt optrekken. Dus pak wat kleding, je pyjama en je tandenborstel in een koffer. Dan kun je met hen meegaan.”

“Nu meteen?”, vroeg Menno verbaasd. “Maar ... moet u dit niet eerst met vader overleggen?”

“Dat ... heb ik gedaan”, zei zijn moeder, maar de korte aarzeling in haar antwoord ontging hem niet. “Kom, schiet nu maar op. Tante Jo en oom Frank kunnen niet eeuwig wachten.”

“Tante Jo. Ja, ja”, zei Menno sarcastisch en hij begreep dat protesteren geen zin had.

Gelaten liep hij de trap op en pakte de koffer. Daarna ging alles heel snel. Oom Frank nam de koffer van hem over en bond deze op de bagagedrager van zijn fiets en tante Jo stopte zijn voetbal en laarzen in een mand aan haar stuur. Toen stapten ze op, Menno bij Jo achterop. Het laatste wat hij zag, was dat de tranen bij zijn moeder over het gezicht liepen.

“Mijn god Tine, hoe kon je dit doen!”

Aangeslagen keek Bert zijn vrouw aan. Schuld bewust boog Tine haar hoofd.

“Ik moest wel”, zei ze toen vertwijfeld. “Het wordt gewoon té gevaarlijk en ik wil niet dat mijn zoon daar het slachtoffer van wordt. Bovendien hebben we het er vaak genoeg over gehad.”

“Ja, maar waarom zo onverwacht?”, vroeg Bert verwijtend. “Ik had heel graag eerst afscheid van hem genomen. En waarom juist nu? Denk je soms dat hij iets zou verraden?”

“Nee, natuurlijk niet”, antwoordde Tine. “Maar wat jullie van plan zijn met de Koepel voelt gewoon niet goed. En nu hij een eigen persoonsbewijs heeft, is de link naar ons wel heel makkelijk te leggen.”

Ze legde haar handen om zijn gezicht en drukte een wanhopige kus op zijn mond.

“Bert, doe dit niet. Ik heb zo’n voorgevoel ... Dit gaat mis, ik weet het zeker.”

Bert sloeg zijn armen om haar heen.

“Mijn lieve, lieve Tine, ik houd van je”, zei hij ontroerd. “En het raakt me dat je zo bezorgd bent. Maar ik kán niet terug. De ploeg rekent op me. En ik wil ook niet terug. Ik zou geen knip voor m’n neus waard zijn als ik niet op z’n minst zou proberen onze mensen daar te bevrijden.”

“Zelfs als je daarmee je eigen leven op het spel zet?”, vroeg Tine bitter.

Bert drukte haar vast tegen zich aan.

“Ja, zelfs dan”, antwoordde hij zacht. “Maar wees niet bang. Dat zal niet gebeuren. We hebben alles tot in de puntjes voorbereid. Kom, ik laat het je zien!”

Hij trok haar mee naar de keukentafel en haalde een plattegrond tevoorschijn.

“Kijk”, wees hij. “Dit is de Koepel. In deze, deze en deze cel zitten onze mensen. Hier Frits, die willen we sowieso proberen vrij te krijgen. En hiernaast de anderen. We hebben voldoende uniformen weten te bemachtigen.”

Hij vouwde de kaart weer dicht.

“Het gaat lukken, echt! We doen ons voor als arrestatieteam. Jan speelt onze arrestant. Geloof me, dit kan niet mis gaan.”

Hij trok haar op schoot en zei bezwerend:

“Als dit alles achter de rug is, halen we Menno weer op, goed? En ik beloof je dat ik dan een poosje niets zal ondernemen. Even een adempauze. Wat tijd voor elkaar.”

Tine toverde een voorzichtige glimlach tevoorschijn.

“We zullen zien”, zei ze echter afhoudend. “Misschien is het beter om hem toch wat langer daar te laten. Het zijn aardige mensen en Peter is maar één jaar ouder. Hier heeft hij geen speelkameraadje.”

Bert knikte aarzelend.

“Misschien heb je gelijk”, gaf hij toen schoorvoetend toe. “Misschien is het ook wel beter zo. Maar wat zal ik hem missen. Sterker nog: ik mis hem nu al!”

Hij begroef zijn gezicht in haar haar en ze voelde zijn warme tranen op haar hoofd.

“Die rotoorlog ook! Het is niet eerlijk. Zelfs ons kind nemen ze ons af! En ik weet dat het komt door de keuzes die we zelf hebben gemaakt. Maar het blijft zo oneerlijk.”

Even bleven ze zo zitten, steun zoekend bij elkaar. Toen sprong Bert op.

“Ik moet even naar buiten”, zei hij schor. “Even de wind om m’n kop!”

“Wees voorzichtig!”, riep Tine hem na.

Hij kwam terug en gaf haar een kus.

“Natuurlijk! En ik blijf niet lang weg.”

Hij trok de deur achter zich dicht, Tine met pijn in haar hart maar ondanks alles gelukkig achterlatend. Want zolang ze Bert had, was er hoop en zouden de Duitsers haar er zeker niet onder krijgen!